

Nieuwsbrief maart 2016 Jaargang 14 - nr.144

Verjaardagen in April:

03-04: Jan van Koert
08-04: Zwaantje van der Wal
14-04: Zwaan van Hes
15-04: Ab Bergsma
27-04: Anneke Brouwer

Nieuws van de PV

Pasen hebben we inmiddels al weer achter ons liggen. We hopen dat de boterkoeken in de smaak vielen. Wij hebben er tijdens het bakken in ieder geval een hoop plezier aan beleefd.

Reminder: nog een maand en dan gaat de contributieverhoging in. Denken jullie er om, om dit zelf aan te passen wanneer het niet met het salaris wordt verrekend? Vanaf mei 2016 is de contributie € 5,50.

Verder kan men zich opgeven voor het schieten op 3 juni a.s. om 20.00 uur. Opgavelijst (met meer info) hangt in de kantine. Consumpties zijn voor eigen rekening.

En dan is het nu tijd voor de lente, laat de zon maar schijnen!

LENTE

**ZELFS
DE ZON IS
IN DE WOLKEN**

loetje@loetje.nl www.loetje.nl

Loetje

Jan van Koert

Ik heb de pen doorgegeven gekregen van Albert ten Napel met de bedoeling iets over mijn zelf te vertellen.
Nou daar ga ik dan.

Mijn naam is Jan van Koert, 55 jaar jong, samen met mij vrouw Marja wonend in het mooie Appelscha.

Ook zijn wij de trotse ouders van 2 zonen, Rob en Bart.

Sinds 2002 ben ik met mijn gezin "geëmigreerd" naar Friesland (Appelscha) met als doel het steeds drukker wordende westen te verlaten en het geluk en de uitdaging elders te zoeken.

Vanaf 2002 ben ik werkzaam geweest bij Octanorm Nederland, een groot handel in aluminiumstandbouwprofielen.

Door de crisis en teruglopende werkzaamheden werd mijn baan van 40 naar 20 uur per week gebracht en kwam ik deels in de ww.

De ww....dat was mij in m'n hele arbeidsverleden (net als zovelen met mij) nog nooit overkomen,

Ik vond dit erg vervelend.

Na een half jaar heb ik voor mezelf de knoop door gehakt, ontslag genomen bij Octanorm en voor 40 uur aan het werk gegaan via Manpower bij Heiwo carrosseriebouw in Wolvega, naar volle tevredenheid.

In 2014 kwam ik noodgedwongen in aanraking met het taxivervoer.

Ik werd door Taxi Kort gehaald en terug gebracht van Leek naar het UMCG voor een aantal bestralingen.

Ik heb dit als zeer prettig ervaren, het praatje, het luisterende oor en de gezelligheid onderweg.

Door deze ervaring werd mijn interesse in het beroep taxichauffeur gewekt !!!

Na het behalen van mijn taxipas en enkele sollicitaties ben ik nu werkzaam via Taxiwerq bij Taxi Kort.

Ik vind het heel leuk en dankbaar werk en het is geweldig om deel uit te mogen maken van het Taxi Kort team !!!!

Hartelijke groet,
Jan van Koert

18-4-2016

Protocol(der)

'Er moet een beweging ontstaan die de zorg radicaal verandert, die de mens weer centraal stelt en de macht van de grote zorgverzekeraars weet te breken'.

Dat is de mening van Jan Rotmans. Dhr. Rotmans is hoogleraar aan de Erasmusuniversiteit in Rotterdam en internationale autoriteit op het gebied van transitie en duurzaamheid. Maar vooral is Jan Rotmans friskijker en dwarsdenker. Althans, dat is wat recensenten over hem schrijven.

Met veel belangstelling heb ik net zijn laatste boekwerk gelezen. 'Verandering van tijdperk' is dit boek treffend getiteld. In de inleiding benadrukt de auteur dat we dit vooral niet moeten verwarren met een tijdperk van verandering. Dan hebben we het namelijk over een periode waarin veel verandert. Hebben we het over een verandering van tijdperk echter, dan wordt alles wezenlijk anders. Dan gaan we met z'n allen 180 graden om. Kantelen noemen we dat ook wel. En dat is volgens dhr. Rotmans wat we op dit moment aan het doen zijn. Al 20 jaar vertelt hij deze boodschap. Eerst werd hij genegeerd en later niet begrepen. Nu wordt hij herkend en zelfs erkend. Naar eigen zeggen is hij nu slechts 'duider'. Hij geeft woorden aan wat mensen ervaren. Kunstenaars en artiesten doen meer dan eens hetzelfde. Maar dan niet met duizend woorden, maar slechts met een paar of met beelden. Stef Bos bezingt het met slechts twee zinnestukjes:

*'Want alles wat verdwijnt,
Geeft ruimte aan wat komt'*

En inderdaad, bij het lezen van zijn boek, het horen van het lied, geldt dat ook precies voor mij. Herkenning en erkenning.

Na de tweede wereldoorlog hebben we ons maatschappelijk en economisch sterk ontwikkeld. Op het gebied van onderwijs, zorg, energie en geld hebben we behoorlijk vooruitgang geboekt. We hebben dat gedaan door allerlei systemen en processen toe te passen. Dat is heel lang goed gegaan totdat eind jaren 80 de systeemwereld en de leefwereld uit elkaar begonnen te groeien. De houdbaarheidsdatum van onze systemen is gepasseerd. Systemen zijn van middel tot doel geworden en wij mensen zijn in dienst van die systemen gekomen. Zonder einde moet er worden geoptimaliseerd en steeds complexer worden de structuren. Schaalvergroting en dus fusering vormen samen met toenemende marktwerking de uitgangspunten. De systeemwaarden zijn efficiency, effectiviteit, rendement, kosten en baten. Het gevolg is bureaucratie en hiërarchie met een helaas zeer slijtvaste laag van managers, technocraten, bureaucraten en controllers. Voor deze groep is controle en beheersing het doel met een ongezonde portie wantrouwen als uitgangspunt.

Aan de mens is totaal voorbijgegaan in dit systeemgeweld. Mensen zijn verworden tot behandelbare objecten en we noemen ze deelnemers, gerechtigden, pashouders of cliënten. Zo efficiënt en effectief mogelijk moeten ze door het systeem worden bediend.

Mensen hechten aan vertrouwen, maar het systeem geeft wantrouwen. Mensen willen graag vrijheid, het systeem kent alleen regelzucht. Mensen groeien van aandacht, ze krijgen doelmatigheid. Mensen vinden kwaliteit belangrijk, kwantiteit is de maat. Mensen willen graag ruimte en tijd, maar worden bekneld door het gebrek eraan. Dit heeft geleid tot vervreemding tussen systeem en mens. Zo is in de zorg de relatie tussen verzorger en medemens op basis van vertrouwen, aandacht en bezieling verworden tot een relatie tussen zorgverlener en cliënt op basis van kosten, efficiency en doelmatigheid. Maar wie wil er nu vooral efficiënt en doelmatig behandeld worden?

De eerste keer dat ik een injectie in mijn oog zou krijgen, heb ik me wel eens comfortabeler gevoeld. Het is ongeveer een maand geleden en ik geef het toe, ik zat aardig in de rats. Ze was vriendelijk genoeg, de verpleegkundige. En vooral ook kwistig met medicijnen. Om te beginnen kreeg ik een keer of 5 verschillende druppels in mijn ogen. Beide ogen. Ik vroeg haar waarom ik in beide ogen gedruppeld werd, terwijl ik maar in een (1) oog geprikt zou worden. 'Tja,' zei ze, 'dat weet ik eigenlijk niet, dat is het protocol'.

Ze keek me indringend aan. 'Het is toch uw rechteroog meneer Kort hè?'. 'Jazeker, het is mijn rechteroog', bevestigde ik. 'Mag ik dan misschien een kruisje boven uw rechteroog op uw voorhoofd zetten?'.
Ons korte contact had niet geleid tot een groeiend vertrouwen en ik antwoordde dan ook dat dat prima was. 'Maak het kruisje vooral maar niet te klein' zei ik. 'Stel je voor dat de arts ook een beetje bijziend is. Of toevallig zijn dag niet heeft'. Na nog een paar druppels in beide ogen, keek ze me nogmaals scherp aan. Op mijn beurt zag ik haar inmiddels steeds minder scherp. Ondersteund door een verontschuldigend lachje zei ze: 'Ondanks dat u geen haar heeft, ga ik u toch een haarnetje op doen'. 'Protocol zeker?' vroeg ik naar een inmiddels bekende weg. Haar opnieuw verontschuldigende lach bevestigde mijn vraag.

'Tjonge' zei Hendrika later, 'daar waar geen haar zit doen ze een haarnetje, terwijl je wenkbrauwen haast in je ogen hangen'. Het frustriert haar een beetje dat ik mijn wenkbrauwen niet verzorg. 'Hebben ze daar dan niets aan gedaan? Daar begrijp ik helemaal niets van'. 'Ik wel' zei ik. 'Dat is geen protocol'.

OLIERAMPEN

DIE WIJZEN TOCH OP

LEKKEN

IN HET SYSTEEM

Loesje

Postbus 1045 6801 BA Amhem www.loesje.nl

Verder nog.

Bedankt. Een paar weken terug mocht ik van de PV, namens jullie allen, een mooi bloemstuk ontvangen waarmee jullie mij beterschap wensden. Het is fijn om te weten dat jullie met me meeleven en me het beste wensen. Dat doet me goed. En als iets je goed doet, is het ook goed voor je en zal het, hoe dan ook, bijdragen aan herstel. Daar geloof ik in. Bedankt daarvoor!

Jan Lageweg. Ruim een week geleden is Jan geopereerd aan zijn darmen. De ingreep is geslaagd, maar kort na de operatie kreeg Jan een inwendige bloeding waardoor hij meteen weer geopereerd moest worden. Hij heeft daarna zelfs een paar dagen op de ic gelegen. Al met al is het erg tegengevallen en heeft Jan, zowel lichamelijk als ook geestelijk, een forse knoei gehad. Maar op dit moment wordt het elke dag weer een beetje beter en vertrouwen we erop dat hij weer helemaal 'boven Jan' komt. Wij wensen Jan beterschap en samen met Wiekie veel sterkte!

Audit. Zoals aangekondigd zijn we de afgelopen week als bedrijf weer geauditeerd door KIWA. Er wordt dan onderzocht of we nog steeds voldoen aan de normen die ISO stelt aan het kwaliteitsmanagementsysteem en de eisen van het TX-keurmerk.

Jawel..... SYSTEMEN, NORMEN en EISEN!

ISO geeft aan wat de norm is en schrijft daartoe een systeem voor. Zij gebruikt daarvoor 48 bladzijden met moeilijke, ambtelijke en juridische woorden. In antwoord daarop hebben wij een handboek samengesteld waarin alle beheersprocessen en daarvoor benodigde documenten binnen ons bedrijf zijn vastgelegd. Dat handboek telt een krappe 100 bladzijden...

We hebben het dus over een lichtend (of juist dovend) voorbeeld van wat ik hiervoor heb geschreven.

De heren auditoren waren met z'n tweeën. Een daarvan komt hier al jaren en voor hem waren we dus niet nieuw. Voor de ander daarentegen waren we wel nieuw. Met name onze nieuwe auditor complimenteerde ons met ons bedrijf en onze bedrijfsvoering. We hebben alles keurig en goed geregeld. Hij komt het meestal anders tegen. Wat mij daarbij het meest aansprak is zijn opmerking dat we er in zijn geslaagd het systeem voor het grootste deel in dienst van ons en ons bedrijf te laten zijn en de mensen niet uit het oog te verliezen! Een aantal details waren misschien voor verbetering vatbaar, maar vanwege deze algemene basis wilde hij het daar niet meer over hebben. Hij zou trots zijn op een dergelijk bedrijf. Zullen we dat dan maar doen?

(H)erkenning. Bij o.a. het UMCG in Groningen krijgen wij toegang tot het terrein d.m.v. kentekenherkenning. Het UMCG schrijft ons in verband daarmee dat er steeds vaker wordt aangebeld bij de slagboom. Enerzijds kan de oorzaak zijn dat bedrijven de kentekenmutaties onvoldoende doorgeven. Jullie mogen er vanuit gaan dat dat bij ons op orde is en jullie allen genoegzaam bekend zijn in Grunn. Anderzijds maakt men ons er op attent dat het even kan duren voordat een kenteken wordt herkend en dit wordt vertaald in het openen van de slagboom. Men vraagt ons dus om niet te snel te bellen.

Tot volgende maand.

Zelfde plaats. Zelfde tijd.

Ale